

SZÁVAI ATTILA

Tanszünet

Először kicsit bajban voltunk, hogy hová kellene vinni a csoportot kirándulni, először jó ötletnek tűnt a vidámpark, majd beláttuk, egyikünknek sincs kedve idegeskedni egész nap, hogy mikor csapja el a dodzsem valamelyik gyereket, mikor csípi be a kezét az elvarázsolt kastély, vagy a hullámvasúton mikor öklendezi ki a tojásos szendvicset a nézelődőkre. Gyerekkoromban ültem utoljára ilyen hullámvasúton, sugárban dőlt belőlem a reggeli rántotta, mint mikor az olvadt hólét köpi két pofára az ereszcatorna. Egyik gyereknek sem kívánhatom ezt, pláne nem ellenségemnek, ezek között a lurkók között meg nincs ellenségem. Egyelőre. Mondtam nekik elsőben, hogy itt nálam mindenki tiszta lappal indul, nulláról, innen lehet szépen építkezni, rakni össze a jellemet, és hogy majd itt megtanulják a rendet, ami elengedhetetlen az élethez.

Szerintem nem is vagyok szigorú, pláne másokat megbántani azzal, hogy milyen hülye a gyereke, nem, ez nem az én világom. Pedig néha szívesen megmondanám egynémely anyának, hogy olyan mocskos a gyerek, mintha a döggútból húzták volna ki. Olyan büdös, hogy már kerülök, mint macska a forró kását, ha jól mondom. Nem beszélve arról, hogy ezek a mai ifjak jórészt nem is tudnak beszélni normálisan, csak hebegnek-habognak, egy értelmes mondatot nem bírnak kimondani, az is leginkább csak valami szexes dologra felbujtás. Ahhoz meg már régen nem volt szerencsém, a feleségem lelépett a villanyszámlással, én meg azóta ülök esténként a konyhában, és nézem a neonfényt. Gondoltam már prostituáltakra is, de akkor nem tudnék a gyerekek szemébe nézni. Meg szerintem fizetni a szerelemért, az majdnem olyan, mint mikor böllért hív az ember a disznótorba az helyett, hogy maga vágná a disznót, derékig véresen, de tudva, hogy magamnak véreztem össze magam, nem idegeneknek. És, ha már egyelőre nincs gyerekem – illetve van valahol, csak meg kellene születni valami asszonnyal –, akkor addig is foglalkozok másokéval, noha ezzel az erővel foglalkozhatnék magammal is, nem mások nevelési csődjeibe raknám a jó modort, hanem például kertészkedhetnék. A fáknak legalább van némi tartás, és nem szaladgálnak annyit az udvarban, pláne nem dohányoznak a vécében. Ha meg bekapcsolom nekik (a fáknak) a dévédét az udvarban, biztosan végig tudnák úgy nézni a filmet, hogy egy mukkot sem szólnak, csak fotoszintetizálnának szépen, tévénézés közben, mint mikor az anyósom kötöget a sorozat alatt. Olyan jó keze van az ilyesmihez, hogy mondtam már többször neki, tanuljon meg hegeszteni, az elv hasonló, csak az eredmény más, nem kardigán, hanem például kistraktorlív vagy bejárati kapu.

Össze kellett hívni a szülői értekezletet, hogy eldöntsük, mit kezdjünk magunkkal és a gyerekekkel, míg tart a szünet. Többen mondták, hogy régen legalább any-

nyiban jobb volt, hogy megmondták fentről, mit kell csinálnunk az ilyen tömeges iskolai szabadnapokon. Most is azt várjuk, hogy ötletek híján mondják meg fentről, csak másképpen. Hiába, az emberek egy jelentős része csak akkor tud magával mit kezdeni, ha vezetik. Néha neki a falnak, de ne politizáljunk, mert a végén megint történelmi tábort tudunk csak szervezni, jobb híján, és tavaly is csak a probléma volt abból, hogy a srácok eljátszották, hogy zsidók, meg nácik. Úgy kellett lefogni őket, mikor végső megoldásként le akarták kapcsolni a főkapcsolót a zsidókat játszó gyerekek szobájában. Azok meg örültek nekünk, mint valami felszabadítóknak.

Valaki azt javasolta, hogy engedjük ki őket a rétre egész nap, elszaladoznak, elordítóznak, ott lehet teli torokkal, az állatok is így csinálják. A másik meg azt akarta, hogy menjünk múzeumba. Lebeszélték erről, mondván, hogy ha már van két szabad nap, akkor azt ne hullák között töltsük, meg üres köcsögökkel. Menjünk inkább strandra, szólt az egyik apuka, akinek persze saját strandja van, jól menő, mozgássérült vállalkozó, állami segítséggel van neki a strand, vizestül, hullámos-tul, plusz a lángossütő és az ingyenes öltözők. Eddig mindössze hat ember fulladt a vízbe, a mozgássérült vállalkozó szerint kell ennyi veszteség egy egészséges statisztikába, miszerint ez egy biztonságos strand. Nincsenek cápák, medúzák, csak arra kell vigyázni, hogy ne legyünk részegek, mikor fejest akarunk ugrani a térdig érő vízbe. Szerinte a hatból három öngyilkos lett, ami ugye nem a strand hibája. Nem állíthat minden fürdőző mellé pszichológust, bár ráférne némelyikre a szellemszelídítés. A strandos ötlet már többeknek tetszett, de még érezhető volt, hogy az igazi ötletet várják, az igazán eredetit.

A következő ötlettel annak a gyereknek a szülei rukkoltak elő, aki mindig imádkozik, és akinek a szülei valamilyen gyülekezetbe járnak minden hétvégén, gondolom, azért, hogy helyre billenjen bennük a lélek, de legalábbis helyén maradjon, mint a viharban húlni kitett bableves a fazékban. Azt javasolták, hogy menjünk ki az erdőszélre, és imádkozzuk végig a két napot, megbeszéljük az angyalokat és az összes szenteket, aztán eljátszunk néhány bibliai jelenetet a fák között és a réten. Ez sem rossz, csak ennél sokak szerint az keltené a feszültséget, hogy a Bibliában nem akácosban született a kisjézus, és a három királyokat sem olajszagú iskolai karbantartó személyek játszották, és talán nem lenne helyes így összezavarni a kicsi lelkekben ezt az egészet. Még a végén megunják az egész vallásosdit, és miután felnőnek, elmennek politikusnak. Ami veszélyt, elnézve például a kis Galkovics gyereket, igazán nem kellene rászabadítanunk az emberiségre.

